

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1072/2020
30.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Сузана Матејић, адвокат из..., против туженог ББ ДОО ..., кога заступа Зоран Пешић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 797/19 од 07.11.2019. године, у седници одржаној 30.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 797/19 од 07.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 768/16 од 12.09.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду РД .. од 09.08.2016. године и тужени обавезан да тужиоца врати на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 797/19 од 07.11.2019. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију, а није тражио трошкове његовог састава.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог до доношења решења о отказу уговора о раду 09.08.2016. године. Обављао је послове шефа логистике до закључења анекса уговора о раду 23.06.2016. године када је распоређен на послове и радне задатке администратора у сектору финансија. На терет

му је стављено да је својом кривицом учинио повреде радне обавезе из уговора о раду и Правилника о раду, тако што је 24.06.2016. године у току радног времена у периоду од 9,10 до 9,30 часова без одобрења непосредног руководиоца или претпостављеног напустио радно место и изашао ван круга фабрике где се налази његово место рада као и да је 29.06.2016. године ушао у круг фабрике послодавца са малолетним дететом које је у том тренутку боловало од заразне болести – богиња. Пре отказа уговора о раду тужени је тужиоцу уручио упозорење на које се тужилац изјаснио. У поступку је утврђено да је тужилац у току радног времена у периоду од 9.10 до 9.30 часова, у време паузе за доручак, када су и запослени овлашћени за издавање пропуснице били на паузи, без одобрења непосредног руководиоца и претпостављеног напустио радно место и изашао из круга фабрике. То је учинио због тога што му се дете разболело, па је требало да превезе аутомобил до места на коме је његов отац требао да га преузме како би дете одвео код лекара. Тужилац се јавио чуварима при изласку. Одговор на упозорење о постојању разлога за отказ донео је у пратњи детета са којим је ушао у пријемну канцеларију туженог.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су поништили као незаконито решење туженог.

Уговором о раду закљученим између парничних странака у члану 13. став 1. тачка 19. предвиђено је да запосленом може престати радни однос отказом овог уговора од стране послодавца ако својом кривицом учини повреду радне обавезе – неоправдано напуштање радног места. Иста радња представља повреду радне обавезе према Правилнику о раду туженог прописаном у члану 86.

Према члану 179. став 2. Закона о раду прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радних обавеза ближе описаних у том ставу, а ставом 3. тачком 8. истог закона да се уговор може отказати ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

У конкретном случају на страни тужиоца нема кривице за повреду радне обавезе која му је стављена на терет – неоправдан изостанак са посла. У поступку пред нижестепеним судовима је утврђено да излазак тужиоца са посла није био неоправдан – дете му се разболело, а за излазак и није могао прибавити дозволу јер су и његови надређени користили исту паузу. У погледу другог отказног разлога, и по оцени ревизијског суда, на страни тужиоца не постоји одговорност за кршење радне дисциплине уласком у круг фабрике послодавца са малолетним дететом које је у том тренутку боловало од заразне болести – богиња. Наиме, у поступку пред нижестепеним судовима је утврђено да су пријемна канцеларија и производња туженог два физички одвојена дела између којих постоји дезинфекциона баријера, па долазак тужиоца у такву просторију ни на који начин није могао угрозити безбедност и здравље других запослених ни производњу туженог.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић